



Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Rev 1036/11
27.10.2011. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Mihaila Rulića i Jelene Borovac, članova veća, u sporu po tužbi tužioca R.I. iz M., koga zastupa punomoćnik G.M., advokat iz Z., protiv tužene Republike Srbije, koju zastupa Republičko javno pravobranilaštvo, Odeljenje u Zrenjaninu, zbog povrede zabrane zloupotrebe prava, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Apelacionog suda u Novom Sadu Gž 10400/10 od 17.03.2011. godine, u sednici veća održanoj dana 27.10.2011. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca R.I. iz M., izjavljena protiv presude Apelacionog suda u Novom Sadu Gž 10400/10 od 17.03.2011. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda u Zrenjaninu P 536/10 od 15.06.2010. godine, stavom prvim izreke, delimično je usvojen tužbeni zahtev tužioca, pa je obavezana tužena da mu isplati iznos od 600.000,00 dinara na ime zadovoljenja, sa zakonskom zateznom kamatom od 15.06.2010. godine, pa do isplate, zbog uskraćivanja obezbeđenja novčanih sredstava za isplatu jubilarne nagrade tužiocu za 2005. godinu od strane Ministarstva pravde Republike Srbije, a koju odluku je potvrdio Okružni sud u Zrenjaninu presudom Gž 1369/08 od 20.10.2008. godine i tako povredio zabranu zloupotrebe prava iz člana 17. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. Stavom drugim izreke je obavezana tužena da tužiocu nadoknadi troškove spora u iznosu od 34.000,00 dinara, a stavom trećim izreke je odbijen kao neosnovan sa viškom tužbenog zahteva preko dosuđenog iznosa od 600.000,00 dinara, a do traženog od 1.000.000,00 dinara i to za iznos od 400.000,00 dinara sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, kao i u delu tužbenog zahteva kojim je tužilac predložio da sud naredi da na trošak Republike Srbije se objavi izreka presude u dnevnom listu ...

Apelacioni sud u Novom Sadu je presudom Gž 10400/10 od 17.03.2011. godine, stavom prvim izreke, usvojio žalbu tužene, a žalbu tužioca odbio i prvostepenu presudu preinačio u usvajajućem delu tako što je odbio tužbeni zahtev tužioca da mu tužena isplati iznos od 600.000,00 dinara na ime zadovoljenja, kao i u delu kojim je odlučeno o troškovima postupka, tako što se tužilac obavezuje da tuženoj naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 22.000,00 dinara. Stavom drugim izreke je prvostepena presuda potvrđena u preostalom delu, a stavom trećim izreke je obavezan tužilac da tuženoj naknadi troškove postupka po pravnom leku u iznosu od 18.750,00 dinara.

Protiv drugostepene presude, tužilac je izjavio blagovremenu i dozvoljenu reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Revizijski sud je ispitao revizijom pobijanu drugostepenu presudu na način propisan odredbom člana 399. Zakona o parničnom postupku i utvrdio da revizija tužioca nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede iz člana 361. stav 2. tačka 9. Zakona o parničnom postupku, na koju se u revizijskom postupku pazi po službenoj dužnosti, a nema ni bitne povrede iz tačke 12. istog člana, na koju se ukazuje u reviziji, jer pobijana presuda sadrži jasne i potpune razloge o odlučnim činjenicama, koji nisu protivurečni zapisnicima o izvedenim dokazima, pa presuda nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati.

U pravosnažno okončanom postupku je utvrđeno da je presudom Opštinskog suda u Zrenjaninu P 2263/07 dosuđeno tužiocu 150.000,00 dinara zbog toga što je tužena uskraćivanjem obezbeđenja novčanih sredstava za isplatu jubilarne nagrade za 2005. godinu povredila član 1. Protokola br. 12. uz Konvenciju o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda. Okružni sud u Zrenjaninu je presudom Gž 1369/08 od 20.10.2008. godine, preinačio prvostepenu presudu i odbio tužbeni zahtev tužioca, sa obrazloženjem da je tužilac pravo na jubilarnu nagradu ostvario u radnom sporu pred Opštinskim sudom u Kikindi. Vrhovni sud je u revizijskom postupku

preinačio navedenu drugostepenu odluku i potvrdio prvostepenu presudu utvrđujući da je tužilac ipak bio diskriminisan od strane Ministarstva pravde.

Imajući u vidu tako utvrđeno činjenično stanje, pravilno je drugostepeni sud primenio materijalno pravo kada je kao neosnovan odbio tužbeni zahtev u celosti. Pobjijana odluka, suprotno navodima revizije, sadrži razloge i pravni zaključak koje u svemu kao pravilne prihvata i ovaj sud.

Član 1. Protokola br. 12 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda propisuje opštu zabranu diskriminacije, pa tako, svako pravo koje zakon predviđa ostvarivaće se bez diskriminacije po bilo kom osnovu, kao npr. polu, rasi, boji kože, jeziku, veroispovesti, političkom i drugom uverenju, nacionalnom ili društvenom poreklu, povezanosti s nacionalnom manjinom, imovini, rođenju ili drugom statusu, a javne vlasti neće ni prema kome vršiti diskriminaciju po navedenim osnovima.

Međutim, svako razlikovanje i tumačenje prava, pa makar i pogrešno, ne može se smatrati i diskriminacijom. S toga i izražen pravni stav Okružnog suda u donošenju sporne odluke, za koji stav sud ne može da odgovara, i sa pravnog aspekta revizijskog suda, ne predstavlja zloupotrebu prava od strane tog suda u smislu odredbe člana 17. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. Sloboda i nezavisnost suda u postupku donošenja svojih odluka, kako to pravilno nalazi i drugostepeni sud u revizijom pobijanoj odluci, je smisao i same Konvencije. Posebnim mehanizmima kontrole sudskih odluka se proverava njihova pravilnost i zakonitost, a konstatacija revidenta da je presuda bila zakonita, ona bi bila potvrđena a ne promenjena (preinačenjem) je pravno neprihvatljiva. Zato je neosnovano ukazivanje u reviziji da je donošenjem odluke GŽ 1369/08 od 20.10.2008. godine povređeno načelo da su svi ljudi jednaki pred Ustavom i zakonom i da imaju pravo na jednaku pravnu zaštitu.

Tužilac je u postupku zaštite svojih prava koristio pravo na delotvorni pravni lek u smislu odredbe člana 13. navedene Konvencije, pa je odlučujući po njegovoj reviziji Vrhovni sud potvrdio prvostepenu presudu, smatrajući da u konkretnom slučaju ipak ima elementa diskriminacije od strane Ministarstva pravde, te je na ime zadovoljenja tužiocu dosuđen novčani iznos.

Kako tužilac nije dokazao da mu je nepravilnim i nezakonitim postupanjem državnog organa naneta šteta, to nema mesta primeni odredbe člana 172. Zakona o obligacionim odnosima o odgovornosti pravnog lica za štetu koju njegov organ prouzrokuje trećem licu u vršenju ili u vezi sa vršenjem svojih funkcija.

Na osnovu izloženog, Vrhovni kasacioni sud je odlučio kao u izreci presude u smislu odredbe člana 405. stav 1. ZPP, jer se ni ostalim navodima revizije ne dovodi u sumnju pravilnost i zakonitost osporene odluke.

Predsednik veća-sudija

Stojan Jokić, s.r.